

USA se pouští do zástupné války proti Íránu

- CZ24 News | 23. listopadu 2023

USA/BLÍZKÝ VÝCHOD: V současné době probíhá rozsáhlé rozmístění amerického námořnictva v širokém oblouku takzvaného Velkého Blízkého východu - od Kréty ve východním Středomoří až po Rudé moře a Bab el Mandeb, přes Adenský záliv do Ománského zálivu. Tato demonstrace síly určená k odstrašení by se mohla změnit v rozsáhlé útočné operace, jejichž cílem je změnit geopolitické uspořádání a vrátit je zpět do tradičních kolejí vnitroregionálního soupeření v oblasti Perského zálivu.

Lodní pozorovatelé nejprve informovali, že od čtvrtka letadlová loď USS Dwight D. Eisenhower a její doprovod plují těsně u Hormuzského průlivu v Ománském zálivu a blíží se k Perskému zálivu.

Představitel Pentagonu tuto polohu potvrdil, ale nechtěl říci, zda letadlová loď vpluje do Perského zálivu přes Hormuzský průliv. Součástí posilování amerického námořnictva v regionu je také další úderná skupina letadlových lodí - USS Ford a její doprovod - která se minulý týden vzdálila od izraelského pobřeží a nyní je podle lodních pozorovatelů přemístěna jižně od Kréty, zřejmě mimo dosah raket libanonského Hizballáhu.

Kromě dvou úderných skupin letadlových lodí je součástí amerického nasazení také obojživelná skupina Bataan se třemi loděmi a 26. expediční jednotkou námořní pěchoty a několik torpédoborců s řízenými střelami - USS Bataan a USS Carter Hall operující na severu Rudého moře a USS Mesa Verde ve východním Středomoří, jakož i velitelská loď USS Mount Whitney.

Kromě toho se v regionu nachází řada amerických útočných ponorek, ale Pentagon jejich polohu zpravidla nezveřejňuje - s výjimkou nedávného vzácného zveřejnění, kdy Centrální velitelství USA 5. listopadu zveřejnilo polohu ponorky USS Florida s jaderným pohonem a řízenými střelami východně od Suez.

Nejzřejmějším vysvětlením takového posílení námořních sil je, že jde o součást snahy USA omezit probíhající konflikt v jižním Izraeli a Gaze. Hizballáh pokračuje v ostřelování Izraele raketami a protitankovými střelami z Libanonu, Íránem podporované šíitské militantní skupiny útočí na americké základny v Iráku a Sýrii a povstalci Hútiové v Jemenu ostřelují Izrael raketami. Od 17. října došlo k nejméně 58 útokům na americké základny, především v Iráku.

USA zastávají tvrdou linii, že militantní skupiny útočící na americké síly jednají jménem Íránu. Toto obvinění je starým americko-izraelským refrénem, který nabývá na síle vždy, když se Írán dostane do křížku a/nebo je potřeba obvinít Írán. Odborníci, a to i ve Spojených státech, se tohoto tvrzení vždy obávali.

Zkušené pozorovatelé se domnívají, že ačkoli Teherán otevřeně pomáhá různým odbojovým skupinám působícím na Blízkém východě odrážet Spojené státy a Izrael, nečiní to z těchto skupin zrovna „íránské zmocněnce“. Jak se ukázalo, Írán byl útokem Hamásu na Izrael 7. října zaskočen. Podle agentury Reuters na nedávném setkání v Teheránu s Ismailem Haníjou, předsedou politického byra této skupiny, íránský nejvyšší vůdce ajatolláh Alí Chameneí tuto otázku nadnesl.

V každém případě je dobře známo, že americký establishment si je dokonale vědom reálné situace ve vztahu k Íránu a neváhá využívat nepřímých kanálů k tomu, aby Teherán využil svých dobrých služeb a přesvědčil šíitské militantní skupiny působící v Iráku k umírněnosti. Nakonec však i Írán má své limity v tak mimořádné době, jako je tato, kdy nenávist a hněv vůči Spojeným státům a Izraeli dosáhly v muslimských zemích crescenda.

Je zajímavé, že po příplutí letadlové lodi USS Dwight D. Eisenhowera a jejího doprovodu do vod

Hormuzského průlivu mohla Mezinárodní námořní bezpečnostní struktura [IMSC] – konsorcium zemí se sídlem v Bahrajnu, jehož oficiálním cílem je udržovat pořádek a bezpečnost v Perském zálivu, Ománském zálivu, Adenském zálivu a jižní části Rudého moře, ve čtvrtek vydala varování pro lodě využívající průjezd Bab al Mandebem a Rudým mořem a doporučila jim, aby se při volbě svých tras držely co nejdále od jemenských vod.

O dva dny později izraelská armáda [uvedla](#), že jemenští Hútiové se na jihu Rudého moře zmocnili nákladní lodi, která plula z Turecka do Indie. Ačkoli armáda dodala, že loď nepatří Izraelcům a že mezi její posádkou nejsou žádní Izraelci, informace o vlastnictví ve veřejných námořních databázích spojují majitele lodi s firmou Ray Car Carriers, kterou založil Abraham „Rami“ Ungar, známý jako jeden z nejbohatších mužů Izraele.

Není třeba velké vynalézavosti k tomu, aby člověk přišel na to, že USA, které již trpí ponížením způsobeným nedávným sestřelením amerického bezpilotního letounu [MQ-9 Reaper](#) v mezinárodních vodách ze strany Hútiů, jednají proti Hútiům. To si zaslouží vysvětlení.

IMSC je „koalice ochotných“ pod vedením USA, která nespadá do působnosti Mezinárodní námořní organizace, specializované agentury OSN, jejímž úkolem je „podporovat bezpečnou, zabezpečenou, ekologicky odpovědnou, efektivní a udržitelnou námořní dopravu prostřednictvím spolupráce“.

Vznikla v roce 2019 na pozadí války v Jemenu a jejími členy jsou Spojené arabské emiráty a Saúdská Arábie, obě z oblasti Perského zálivu. Jejím leitmotivem bylo čelit iránsko-hutijské ose během saúdskoarabské intervence v Jemenu, v podstatě jako součást strategie Spojených států na zadržování Íránu, který v té době dominoval regionální politice.

Pokud Bidenova administrativa plánuje zasáhnout Hútije pod záminkou trestného či odvetného úderu a odvolává se na platformu IMSC, která patří do minulé éry před Čínou zprostředkovaným sblížením mezi Íránem a Saúdskou Arábií, stává se z toho brilantní geopolitický trik, kterým USA doufají dosáhnout několika cílů a vyžádat si několik obětí jediným šípem.

Tyto cíle sahají od snížení Íránu o jeden či dva stupně v regionálním folklóru dynamiky moci až po vbití klínu mezi Saúdskou Arábií a Írán v době, kdy přátelství mezi těmito dvěma tradičními rivaly maří plány USA na „integraci“ Izraele, obnovením metody „šok a hrůza“ americké moci na Blízkém východě (a ve světě), udržením otevřených námořních cest Rudého moře pro izraelské lodě a ze strategického hlediska ovládnutím vodních cest Rudého moře vedoucích k Suezskému průplavu.

Kromě toho se Rudé moře v poslední době stalo dějištěm soupeření velmocí – Čína má námořní základnu v Džibutsku a Rusko doufá, že v Súdánu zřídí ponorkovou základnu; Eritrea je hluboce protiamericky naladěný rudomořský stát a Spojené státy se zoufale snaží dosáhnout změny režimu v Etiopii, největší zemi afrického kontinentu, která má velmi přátelské vztahy s Ruskem.

Bludný kruh pro Spojené státy?

Načasování přítomnosti skupiny amerických letadlových lodí v oblasti Perského zálivu je ještě podivnější. Čínské ministerstvo zahraničí v neděli [oznámilo](#), že 20. a 21. listopadu navštíví Čínu delegace arabských a islámských ministrů zahraničí, aby s Pekingem vedla „hloubkovou komunikaci a koordinaci“ „o způsobech, jak zmírnit probíhající izraelsko-palestinský konflikt, chránit civilisty a usilovat o spravedlivé řešení palestinské otázky“. Delegaci tvoří saúdský ministr zahraničí princ Faisal bin Farhan Al Saud, jordánský místopředseda vlády a ministr zahraničí Ayman Safadi, egyptský ministr zahraničí Sameh Shoukry, indonéská ministryně zahraničí Retno Marsudi, palestinský ministr zahraničí Riyad Al-Maliki a generální tajemník Organizace islámské spolupráce Hussein Brahim Taha.

Tento vývoj je saúdskou iniciativou. Není pochyb o tom, že kolektivní otevření se muslimských zemí Číně jako hlavnímu partnerovi v současné fázi izraelsko-palestinského konfliktu je pro Spojené státy diplomatickým úskokem. Stručně řečeno, arabská jednota se stává trnem v oku i prezidentu Bidenovi v době, kdy je pro USA stále obtížnější blokovat čínsko-arabský tlak na příměří v Gaze a čelit mezinárodnímu odsouzení strašlivého násilí Izraele vůči palestinskému lidu, zejména na jižní polokouli.

Útokem na Hútíje v Jemenu chce Bidenova administrativa podkopat sbližování mezi Saúdskou Arábií a Íránem tím, že na jedné straně využije saúdské antipatie vůči Hútíům a na druhé straně se vysměje Teheránu. Spojené státy ve skutečnosti doufají, že se jim podaří Írán vyvést z míry.

Jak se píše v názorovém článku v deníku The Hill: „Je načase, aby Biden a jeho hlavní poradci v týmu národní bezpečnosti... zahájili aktivní obranu tím, že tvrdě a rychle udeří na íránské zmocněnce, když představují hrozbu, a ne až poté, co už zaútočili. A pravděpodobný důvod musí být dostatečný, aby ochránil příslušníky našich služeb, kteří pracují na vzdálených základnách v Iráku a Sýrii... Krvavý nos je jediná odpověď, které Írán rozumí, a je to přesně ta odpověď, kterou Spojené státy musí poskytnout“ ([zde](#)).

Bidenova administrativa již musí tušit, že izraelské operace proti Hamásu nikam nevedou a hrozí, že se změní v dlouhou cestu, a to kvůli tvrdohlavému odmítání sionistického státu přiznat si vinu a hanbu nebo přijmout dvoustátní řešení palestinské otázky. Americká veřejnost je k Bidenovu postupu v této situaci stále skeptičtější a spojenci USA jsou znepokojeni. Ostatně i samotný Izrael je hluboce rozdělen.

Zároveň diplomatická izolace Spojených států na Blízkém východě dosáhla nebývalé úrovně. Velkou otázkou je, zda je možné pomocí nátlaku – „chytré síly“ – získat zpět ztracené pozice, přičemž jádro problému spočívá v tom, že Spojeným státům již nelze na Blízkém východě věřit. Írán má navíc patent na „chytrou sílu“, diplomatický nástroj, který v posledních čtyřech desetiletích úspěšně používal k odrážení existenčních výzev ze strany Spojených států.

USA riskují, že se zapletou se skupinami odporu, které nemají co ztratit a mohou získat, pokud vytvoří pro Washington bažinu. Podstata problému spočívá v tom, že odbojové skupiny působí v zemích svého původu a těží z rozsáhlých sítí sociální podpory. V konečném důsledku se tedy jedná o nerovný boj. Bidenova administrativa by si měla položit otázku, zda stojí za to riskovat – to vše kvůli posílení morálky Izraele -, než se pustí do další nekonečné války na Blízkém východě.

AUTOR: Melkulangara K. Bhadrakumar

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news